

Sygn. akt VIII Ga 220/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Wojciech Wołoszyk

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2024 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko (...) w Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 21 września 2023 r. , sygn. akt VIII GC 1106/23

1) oddala apelację ;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda , tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego , kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII Ga 220/23

UZASADNIENIE

Powód R. M. wniósł o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanego (...) kwoty 25.666 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 8 września 2022 r. do dnia zapłaty, a także domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 23 maja 2023 r., sygn. akt VIII GNc 1718/23, Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Bydgoszczy, VIII Wydziale Gospodarczym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwany, w dniu 31 sierpnia 2020 r. zawarł z (...) w B., (...) w Ż., umowę nr (...) o rozłożenie na raty należności z tytułu składek. Rozwiązanie przedmiotowej umowy następowało w przypadku, gdy pozwany m.in. nie opłacił rat wynikających z harmonogramu albo nie wywiązał się z obowiązku zapłaty składek bieżących.

W dniu 25 października 2021 r. strony zawarły umowę o sprawowanie nadzoru nad przebiegiem postępowania o zatwierdzenie układu. Zgodnie z postanowieniem umowy, pozwana spółka zleciła powodowi (doradcy restrukturyzacyjnemu) pełnienie funkcji nadzorcy układu, zgodnie z wymogami art. 210 i kolejnych Prawa restrukturyzacyjnego wraz ze zmianami wynikającymi z ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do

oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID – 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzeniu układu w związku z wystąpieniem COVID – 19, a po uprawomocnieniu się układu – funkcji nadzorcy wykonania układu (§ 1 ust. 1).

W ramach zleconych czynności, powód (doradca) w szczególności zobowiązany był do sprawowania nadzoru nad przebiegiem postępowania restrukturyzacyjnego, w tym m.in. przygotowania propozycji układowych, przeprowadzenia samodzielnego zbierania głosów, reprezentowania zleceniodawcy w zakresie zawarcia układu z wierzycielami, w którym zrestrukturyzowane zostaną zobowiązania zleceniodawcy i złożenia wniosku o zatwierdzenie układu (§ 1 ust. 2). Powód zobowiązał się do wykonania przedmiotu umowy z należą starannością, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz do składania zleceniodawcy wszelkich wyjaśnień w trakcie realizacji zlecenia (§ 2 ust. 1). Strony zgodnie ustaliły wynagrodzenie wstępne w kwocie 10.700,00 zł netto, powiększone o podatek od towarów i usług, płatne w terminie 7 dni od zawarcia umowy. Wynagrodzenie końcowe w wysokości 31.300 zł miało być płatne wyłącznie w przypadku zatwierdzenia układu w terminie 7 dni od uprawomocnienia się postanowienia wydanego w tym przedmiocie, jednak nie wyższe niż kwota wyliczona zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID – 19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzeniu układu w związku z występowaniem COVID – 19 (§ 3). Umowa została zawarta na czas prowadzenia postępowania o zatwierdzenie układu, a następnie wykonania układu.

Z uwagi na brak opłaty dwóch rat wynikających z harmonogramu do umowy nr (...), układ zawarty między pozwanym a (...) uległ rozwiązaniu, a na koncie dłużnika stwierdzono niedopłatę w wysokości 1.128.724,70 zł, wyznaczając termin zapłaty wynoszący 7 dni od otrzymania przedmiotowego pisma. Powód podejmował działania w celu zawarcia układu, a pozwany zaakceptował zaproponowane przez niego rozwiązanie.

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt XV GRz 32/21, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, XV Wydział Gospodarczy, zatwierdził układ przyjęty przez wierzycieli (...) zgodnie z którym dłużnik nie dokonał podziału wierzycieli na grupy, a propozycja układowa zapewnia zaspokojenie wszystkich wierzycieli uwzględnionych w układzie poprzez spłatę 100% wierzytelności głównej wraz z odsetkami i kosztami ubocznymi w 24 ratach miesięcznych (...). Przedmiotowe orzeczenia uzyskało przymiot prawomocności z dniem 9 sierpnia 2022 r.

W dniu 07 września 2022 r., powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT z tytułu wynagrodzenia za doradztwo restrukturyzacyjne, w wysokości 38.499 zł brutto. Pozwany uiścił na poczet przedmiotowej należności kwotę 12.833 zł. Powód wzywał pozwanego do zapłaty pozostałej części zobowiązania, jednakże spółka odmówiła spełnienia przedmiotowego żądania powołując się na nieprawidłowe postępowanie doradcy, które miało doprowadzić ją do szkody.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości, a także w oparciu o zeznania świadków.

Zeznaniom A. M. oraz P. W. Sąd dał wiarę w przeważającej mierze, z za wyjątkiem okoliczności, jakoby na polecenie powoda, pozwany zaprzestał regulować raty zadłużenia na rzecz (...). W tym zakresie, oprócz zeznań świadków, nie zaproponowano bowiem żadnego, wiarygodnego materiału dowodowego. Jeśli chodzi o zeznania w pozostałym wymiarze, twierdzenia świadków zasługiwały na uwzględnienie, albowiem były jasne, szczerze i logiczne, a ponadto korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Nie miały one jednakże większego znaczenia dla przedmiotowej sprawy, albowiem pozwany nie podniósł zarzutu potrącenia i nie udowodnił wysokości szkody powstałej z tytułu nienależytego wykonania umowy przez powoda.

Sąd Rejonowy zważył, iż dochodzone roszczenie zasługuje na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności wskazania wymaga, że łączące strony zobowiązanie, wynikało z zawartej umowy określającej warunki współpracy oraz co istotne, przesłanki wypłaty należnego doradcy wynagrodzenia. Jak bowiem wynika z art. 35 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego (DZ.U.2022.2309), w postępowaniu o zatwierdzenie układu nadzorca wybierany jest przez dłużnika i pełni swoją funkcję na podstawie umowy z nim zawartej. Co istotne, w kontrakcie o którym

mowa powyżej określa się wynagrodzenie nadzorcy układu (ust. 2). W ocenie Sądu, zawarta przez strony umowa nosi znamiona zlecenia i tak też należałoby ją zakwalifikować. Zgodnie z normą art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący je zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W myśl zaś art. 735 § 1 k.c., jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Umowa ta stanowi zatem zobowiązanie wzajemne o charakterze konsensualnym i dwustronnie zobowiązującym. Nadto, może być odpłatna lub nieodpłatna, a do jej zawarcia nie jest wymagane zachowanie jakiejkolwiek formy szczególnej.

W tym miejscu należy również zauważyć, że w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Wobec powyższego, bacząc na postanowienia umowy łączącej strony należało zważyć, że określone w niej warunki uzasadniające wypłatę wynagrodzenia ziściły się w całości, w związku z czym, powodowi przysługiwało uprawnienie do żądania należnego z tego tytułu wynagrodzenia. Jak bowiem wynikało z postanowień kontraktu, wynagrodzenie końcowe w wysokości 31.300 zł miało być płatne wyłącznie w przypadku zatwierdzenia układu, w terminie 7 dni od uprawomocnienia się postanowienia o jego zatwierdzeniu, przy czym miało być nie wyższe niż kwota wyliczona zgodnie ustawą o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID – 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID – 19 (Dz.U. 2022.214). W świetle powyższego wskazać należy, że jak wynika ze zgromadzonego materiału, zwłaszcza postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 22 czerwca 2022 roku (k.11 akt) w przedmiocie zatwierdzenia układu przyjętego przez wierzycieli pozwanej spółki, powód wykonał ciężące na nim zobowiązanie. Układ bowiem został zatwierdzony, a postanowienie wskazane powyżej stało się prawomocne z dniem 9 sierpnia 2022 roku.

Nie występowały przy tym podstawy do uwzględnienia zarzutów strony pozwanej w przedmiocie postępowania powoda. Przede wszystkim należy zważyć, że uprawnieni wierzyciele tj. (...) oraz urząd skarbowy zagłosowali za jego przyjęciem. Ponadto, pozwana spółka nie zaskarżyła wydanego w przedmiocie zatwierdzenia układu postanowienia, a co za tym idzie przyjęcie należy, że nie kwestionowała poczynionych w tym przedmiocie ustaleń. Faktem jest przy tym, że zgodnie z normą wynikającą z art. 25 Prawa restrukturyzacyjnego, nadzorca i zarządca odpowiadają za szkodę wyrządzoną na skutek nienależytego wykonania zobowiązania (ust. 1). Nie oznacza to jednakże, że powyższe zwalnia pozwanego z obowiązku wykazania istnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej. Ponadto nawet gdyby dla celów przedmiotowej sprawy założyć, iż pozwany wykazał istnienie oraz wysokość rzekomej szkody brak jest podstaw do uznania, że już tylko z tej przyczyny możliwym jest obniżenie należnego z tytułu umowy wynagrodzenia.

Przede wszystkim wskazania wymaga, że zgodnie z normą art. 471 k.c., do przesłanek odpowiedzialności kontraktowej zaliczamy: szkodę w postaci uszczerbku spowodowaną niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy powyżej wymienionymi. W myśl zaś art. 472 k.c., jeżeli ze szczególnego przepisu ustawy albo z czynności prawnej nie wynika nic innego, dłużnik odpowiedzialny jest za niezachowanie należytej staranności.

Mając na uwadze powyższe Sąd w pierwszej kolejności zważył, iż pozwany nie wykazał, aby działania czy też zaniechania powoda doprowadziły do powstania jakiejkolwiek szkody. Faktem jest, że z zeznań świadków wynikało, jakoby kontakt z powodem był utrudniony a czasami wręcz niemożliwy. Ponadto, sam doradca miał poinstruować pozwaną spółkę, aby ta nie regulowała wynikających z ugody rat. Co istotne, wskazania te okazały się gołosłowne i nie znalazły potwierdzenia w pozostałych, zebranych dowodach. Brak jest bowiem jakiegokolwiek dowodu z którego wynikałoby, że na etapie poprzedzającym zatwierdzenie układu, pozwany kiedykolwiek kwestionował podjęte przez powoda czynności, albo też wzywał go do ich wykonania. Nie udowodniono także, aby powód faktycznie wydał pozwanemu polecenie w przedmiocie zaprzestania spłaty rat. Ponadto, ze zgromadzonego materiału nie sposób

wywnioskować, na jaką wysokość miałyby przedmiotowa szkoda opiewać, skoro sam pozwany, a zwłaszcza świadkowie posługiwali się w tym zakresie partykułą „około”. Innymi słowy, pozwany na którym spoczywał w tym zakresie obowiązek dowodowy nie wykazał nie tylko wysokości szkody, ale przede wszystkim samego faktu jej powstania.

Z resztą, nawet przyjmując, że powód faktycznie nienależycie wykonywał ciężące na nim zobowiązanie zważyć należy, iż żadne z unormowań dotyczących odpowiedzialności kontraktowej nie przewiduje możliwości odmowy wypłaty wynagrodzenia w sytuacji zawarcia umowy zlecenia, do której należy zaliczyć przedmiotową umowę (por wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie, sygn.. akt VIII Ga 503/16).

Zasadniczym skutkiem niewykonania lub nienależytego umowy jest możliwość dochodzenia przez wierzyciela naprawienia powstałej w ten sposób szkody. Ogólne zasady odpowiedzialności kontraktowej uregulowane zostały w art. 471 k.c. – 474 k.c., w myśl których dłużnik ma obowiązek wyrównania uszczerbku jaki powstał w majątku wierzyciela, a który nie powstałby gdyby zobowiązanie wykonane zostało w sposób należyty. Przepisy kodeksu cywilnego przewidują też szczególne zasady odpowiedzialności kontraktowej w przypadkach nienależytego wykonania zobowiązań takich jak zwłoka i opóźnienie dłużnika (art. 476 – 482 k.c.) czy niemożliwość świadczenia (art. 475 k.c.). Same strony także mogą w treści łączącego je stosunku zobowiązaniowego poczynić dodatkowe zastrzeżenia umowne na wypadek nienależytego wykonania zobowiązania. Ponadto instytucje odpowiedzialności kontraktowej przewidziane zostały również w odniesieniu do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań z umów wzajemnych (art. 491 – 497 k.c.). Żadna z przytoczonych instytucji nie przewiduje w sytuacji nienależytego wykonania zobowiązania odmowy zapłaty wynagrodzenia, w szczególności nie sposób znaleźć takich postanowień w treści umowy łączącej strony.

W świetle podnoszonych twierdzeń, pozwany dążący do zniweczenia powództwa powinien przedstawić do potrącenia przysługującą mu wierzytelność czy to z tytułu kar umownych, czy też odszkodowania, co nie miało jednakże w niniejszej sprawie miejsca. Innymi słowy, w przedmiotowym układzie procesowym, w świetle twierdzeń pozwanego, jedynie skuteczne złożenie stronie powodowej oświadczenia woli w zakresie potrącenia mogłoby dać asumpt do pomniejszenia należnego jej wynagrodzenia. Niezależnie od jego ewentualnej zasadności, pozwany nie podniósł jednakże takowego zarzutu, co zniweczyło możliwość uwzględnienia jego żądań w przedmiocie oddalenia powództwa chociażby w części. Należy jedynie nadmienić, iż nie ma żadnych przeszkód, aby pozwany wystąpił na drogę sądową przeciwko powodowi z tytułu poniesionej szkody za nienależyte wykonanie umowy. Jednakże to na pozwanym będzie spoczywał ciężar udowodnienia przesłanek odpowiedzialności i wysokości szkody.

Wobec powyższego, powodowi należało się wynagrodzenie za spełnienie świadczenia zgodnie z treścią umowy zawartej w dniu 25 października 2021 roku. W tym stanie sprawy, Sąd na podstawie §3 b umowy w zw. z art. 35 Prawa restrukturyzacyjnego i art. 734 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25.666 zł (pkt I sentencji wyroku).

O odsetkach orzeczono natomiast na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych zgodnie z którym, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba, że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Z uwagi na fakt, iż w niniejszej sprawie zostały spełnione wskazane powyżej przesłanki, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych zgodnie z żądaniem pozwu. Zgodnie z umową łączącą strony, wynagrodzenie końcowe miało być płatne w terminie 7 dni od uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu, co miało miejsce w niniejszej sprawie z dniem 9 sierpnia 2022 r. Tym samym, powyżej wskazany termin upływał z dniem 16 sierpnia 2022 r. i od tej też daty powód mógł domagać się odsetek.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c., przesądzając o obowiązku zwrotu przez pozwanego, jako przegrywającego w całości, kosztów poniesionych przez powoda w łącznej wysokości 4.901,00 zł, w tym kwot: 3.600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalonego na podstawie § 2 pkt. 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.284,00 zł z tytułu opłaty od pozwu.

Nadto zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. W związku z powyższym Sąd zasądził od kwoty 4.901,00 zł odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Wyrok zaskarżył pozwany , zarzucając :

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wybiórczą i dowolną ocenę dowodów zebranych w sprawie i przyjęcie, że pozwana nie udowodniła powstania szkody, jak i jej wysokości, gdy z twierdzeń i dowodów zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty wynikało, że pozwana poniosła szkodę w kwocie 74.639,50 zł,
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wybiórczą, nielogiczną i dowolną ocenę dowodu z zeznań świadków A. M. i P. W., polegającą na przyjęciu, że dla uznania dowodów za wiarygodne należałoby przedstawić inne dowody, które potwierdzałyby zeznania świadków, co skutkowało uznaniem za niewiarygodne zeznań świadków i nie uznaniem przez Sąd, że to powód nakazał pozwanej nie płacić na rzecz (...) rat z układu ratalnego,
3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na arbitralnym przyjęciu, że nie zaskarżenie przez pozwaną wydanego w przedmiocie zatwierdzenia układu postanowienia oznacza nie kwestionowanie ustaleń poczynionych w przedmiocie warunków na jakich układ został zawarty.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach do dnia zapłaty.

Powód , w odpowiedzi na apelację , wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja okazała się niezasadna.

Odnosząc się do zarzutu z art. 233 § 1 kpc , dotyczącego nie udowodnienia przez pozwanego szkody oraz jej wysokości wskazać należy, iż w apelacji pozwany w żaden sposób nie zakwestionował toku rozumowania sądu I instancji , który prawidłowo ustalił , że pozwany nie wykazał, aby działania czy też zaniechania powoda doprowadziły do powstania jakiegokolwiek szkody. Słusznie także sąd I instancji przyjął , że ze zgromadzonego materiału nie sposób wywnioskować, na jaką wysokość miałyby przedmiotowa szkoda opiewać. Nawet jednak przyjmując, iż szkoda ta miałyby stanowić różnicę pomiędzy zadłużeniem wobec (...) w wysokości 79.427 zł a kwotą wynikającą z pierwotnego układu ratalnego (tj. kwotą 4.787,50 zł) , to z § 3 ust. „b” umowy łączącej strony jasno wynika , iż konieczną a zarazem wyłączną przesłanką wypłaty wynagrodzenia na rzecz powoda było uprawomocnienie się postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu. Bezsprzeczne zaś jest , iż do prawomocnego zatwierdzenia układu doszło a więc powód wykonał swoje zobowiązanie. Słusznie wywiódł Sąd Rejonowy , iż pozwany dążący do zniweczenia powództwa powinien przedstawić do potrącenia przysługującą mu wierzytelność z tytułu odszkodowania, co nie miało jednakże w niniejszej sprawie miejsca. Pozwany nie podniósł zaś nawet zarzutu potrącenia , co wyłącza możliwość uwzględnienia jego żądań w przedmiocie oddalenia powództwa.

Podzielić należy stanowisko powoda wyrażone w odpowiedzi na apelację , iż okoliczność czy propozycje układowe zadawały pozwanego, czy stanowiły tylko „mniejsze zło” jest w niniejszej sprawie bez znaczenia. Jeśli warunki układu były dla pozwanej niesatysfakcjonujące należało odmówić ich akceptacji. Pozwana spółka miała możliwość

wycofania się z warunków układu , m. in. nie zgadzając się na przedstawioną przez powoda propozycję układową, zaskarżając postanowienie o zawarciu układu lub nie dokonując stosownego obwieszczenia. Pozwana w żaden sposób nie zapobiegła uprawomocnieniu się układu. Nie można zatem postawić skutecznie Sądowi Rejonowemu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych , gdyż nie wiadomo w jaki inny sposób pozwana miała kwestionować ustalenia w przedmiocie propozycji układowych , niż w sposób wskazany wyżej , czego nie dokonała. Logicznym jest właśnie przyjęcie , że w szczególności brak zaskarżenia układu przez pozwaną oznaczał zgodę na jego przyjęcie.

Odnosnie zarzutu z art. 233 § 1 kpc , dotyczącego błędnej oceny dowodu z zeznań świadków i ustalenia przez sąd I instancji , że powód nie instruował pracowników pozwanej spółki aby nie regulowała rat wynikających z układu ratalnego zawartego z (...) , należy zważyć co następuje. Zgodnie z art. 252 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego w zw. z art. 16 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19, od dnia otwarcia postępowania do dnia jego zakończenia niedopuszczalne jest spełnianie przez dłużnika świadczeń wynikających z wierzytelności, które z mocy prawa są objęte układem. Mając na względzie także treść art. 150 oraz art. 151 Prawa restrukturyzacyjnego , pozwana nie mogła spełniać świadczeń wobec (...) wynikających z zawartego wcześniej układu ratalnego. Nawet zatem zakładając , że powód instruował pracowników pozwanej spółki aby nie regulowała rat wynikających z układu ratalnego zawartego z (...) , nie było to działanie niezgodne z prawem czy zawartą umową , które można by uznać za nienależyte wykonywanie umowy. Pozwany zresztą , jak wskazano wyżej , nie podniósł zarzutu potrącenia. Nie było zatem podstawy aby powództwo oddalić w całości lub w części.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 kpc , orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 99 kpc oraz art. 98 §¹ kpc. Na koszty poniesione przez powoda w wysokości 1.800 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym (§ 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).